

der selvfølgelig ikke været, og det er to Ting, man maa holde vel ude fra hinanden. Hvorvidt man kan finde lignende Forhold andre Steder skal jeg ikke sige Noget om. Smidlertid tror jeg nok, at det er en Slags Sædbane, der indrømmer Benyttelsen, og at det kunde gaa fremdeles. Jeg har ingen Behyrdning næret i den Retning. Det Farlige ved Sagen turde være, at der er rørt ved den; thi det kan gjerne være, at der, hvis man nu ikke gjør Noget, let kan opstaa Ulemper, som ellers ikke vilde være komne frem. Det andet Stykke angaar ligefrem Expropriation til Brug ganske vist under visse nærmere Bilskaar. Jeg skal her tillade mig at bemærke, at jeg ikke har kunnet gaa ind paa at tilraade Forslaget, tværtimod, jeg vil ganske henstille det til det høie Things Overveielse. Jeg maa sige, at forsaavidt et eller andet æret Medlem af Landstthinget tilfældig skulde komme til at læse Forhandlingerne i Folkethinget, navnlig det, jeg har sagt — det er vel ikke sandsynligt, men det er dog en Mulighed, som kan forudsættes at komme frem — vil man finde, at jeg har brugt nogle Ytringer, som nu ikke ganske passe mere, idet jeg har argumenteret imod Noget, som staar i Lovforslaget, fordi jeg havde overset et Underændringsforslag, der var stillet i sidste Dieblif; der var nemlig ogsaa stillet et Hovedændringsforslag i sidste Dieblif, saa det er forklarligt, at jeg er derved kommen til at høre Noget, som ikke ganske passer, og jeg erkjender, at Bestemmelsen nu har faaet en nogen mildere Affattelse, end da jeg saae paa den i Folkethinget. Ugefuldt kan man have sine Betænkkeligheder derved. Jeg skal ingenlunde benegte, at man kjender Expropriation i Privates Interesser, saa meget mere som det ærede Thing vil finde i selve dette Lovforslags § 55 et Tilfælde af denne Art; men dermed er Sagen ikke afgjort, thi det er en Bestemmelse, der er parallel med forskellige andre Bestemmelser indenfor vor Vandløbslovgivning; naar man nære vil efterse denne, finder man adskillige Paralleler der ved Nedlæggelse af Møller med videre. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at der har altid været visse gamle Sætninger i Vandløbslovgivningen, som have historisk Hævd, og derfor er man gaaet til dem. Jeg vil heller ikke benegte, at man kan finde en Bestemmelse af lignende Art i Loven af 4de Juli 1850 om Fattighuse og Boliger, der ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltning skulle staves Husvilde, men Betænkkelighed maa den her omtalte Bestemmelse altid vække, og jeg skal ganske henstille til det høie Things Overveielse, hvorledes det maatte kunne stille

sig til den. — I § 7 er der kun foretaget en ubetydelig Ændring. — Det var nu de almindelige Bestemmelser, jeg her har talt om. Naar jeg gaar over til Kap. 2, der handler om Fiskeri paa Hælet og udfor de de aabne Kyster, altsaa paa det egentlige Søterritorium, kommer der her et andet Forhold til Stede i Lovforslaget, end der har været tidligere, idet det vil være ærede Medlemmer bekendt, at man tidligere har ønsket at udvide Massebestemmelserne for Limfjorden ogsaa til at gjælde for Fiskeriet paa Søterritoriet. Det har man nu opgivet, blandt andet fordi der er kommen saa mange Slags Vaad, hvilket vilde medføre store Vanskeligheder. Man er derfor nu gaaet over til en væsentlig Fredning for Vaadfiskeriet, hvilket nærmere skal omtales. Det første Stykke af § 8 gaar ud paa at fastholde det allerede nu gjældende Forbud mod Trawl, og det andet Stykke bestemmer Størrelsen af Belastningen, som Vaad og lignende Redskaber maa have. Jeg antager ikke man har Noget at erindre derimod. I § 8 i det oprindelige Forslag, der svarer til § 9 i Lovforslaget, som det nu foreligger, var der en Bestemmelse, der gik ud paa, at „Fiskeri med Vaad af hvilken som helst Slags er udenfor Besterhavet og Kattegat forbudt i Maanederne Marts, April og Mai. I Kattegat maa Snurrevaad kun bruges i Tiden fra 15de August til 15de Marts“. Denne Bestemmelse har man omredigeret i Folkethinget; jeg havde megen Betænkkelighed derved, men jeg maa tilstaa, den er noget hævet, efter at jeg er kommen til den Forstaaelse af Paragrafen, som jeg har, og som jeg har gjort gjældende i Folkethinget, og jeg tror, uimodsiget gjort gjældende. Der staar nemlig nu i § 9, at „Fiskeri med Vaad af en hvilken som helst Slags“ o. s. v. „er forbudt i Maanederne Marts, April, og Mai i den Fjerdedel af disse Bænde, hvor Fiskehyglen værlig udflækkes“. Det er Hovedbestemmelsen, og jeg forstaaer den saaledes, at jeg altsaa kan paabyde Fredning i en Fjerdedel af disse Bænde, d. v. s. de sydlige Bænde, som vi kalde dem, og de smalle Bælder og Sunde, og at jeg selv kan vælge den Fjerdedel, i hvilken jeg vil paabyde Fredning. Det kommer saa tillige en nærmere Bestemmelse, som ingen Hovedregel er, at „Indenrigsministeren bestemmer Grændsen for de saaledes fredede Bænde efter de lokale Forhold“. Saaledes forstaaet, mener jeg, at Paragrafen kan passere. Jeg maa dog i det Hele holde paa, at det selvfølgelig er det Heldigste at have en almindelig Regel om, at Vaadfiskeriet er forbudt i visse Tider, og jeg synes ogsaa, det er langt bedre